

Piotr Kowolik

Jubileusz 75-lecia urodzin Profesora Stanisława Kaczora

Nauczyciel i Szkoła 2 (7), 199-201

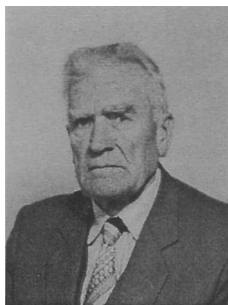
1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Piotr Kowolik

Jubileusz 75-lecia urodzin Profesora Stanisława Kaczora

Profesor zwyczajny doktor habilitowany Stanisław Kaczor urodził się 19 września 1924 roku we wsi Dzierżnia w byłym powiecie Tomaszów Lubelski. Szkołę podstawową ukończył w rodzinnej wsi (4 klasy) oraz w Krynicach (gmina) 5 i 6 klasa. Dalej nauka w gimnazjum w Tomaszowie Lubelskim, do wybuchu wojny. W latach okupacji pobierał naukę na tajnych kompletach oraz od marca 1940 roku w konspiracji. Uczestnik Związku Walki Zbrojnej, a następnie Batalionów Chłopskich. Od 20 II 1943 do 2 XI 1943 więziony w Zamościu i w obozie w Lublinie, skąd uciekł. Powraca do pracy konspiracyjnej do czasu

wyzwolenia. W maju 1944 roku awansowany na stopień podporucznika Batalionów Chłopskich.

Pracuje na roli, w organizacji Związek Młodzieży Wiejskiej RP „Wici”, od 1947 r. jako nauczyciel w Uniwersytecie Ludowym im. Macieja Rataja w Rachaniach. Maturę składa w 1948 roku w Lublinie. Tam też zdobywa kwalifikacje pedagogiczne w 1952 roku.

Studia wyższe ukończył w 1959 roku na Wydziale Pedagogicznym Uniwersytetu Warszawskiego. Doktorat tamże pod kierunkiem prof. Czesława Kupisiewicza, na podstawie pracy pt. „Funkcje dydaktyczne podręcznika semiprogramowanego w szkolnictwie dla pracujących”. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał w Uniwersytecie Warszawskim w 1978 roku, na podstawie pracy pt. „Samokształcenie nauczycieli studiujących” (WSiP, 1978). Tytuł profesora nadzwyczajnego nadany w 1983 roku, zwyczajnego w 1989 roku.

Jak wspomniano, był nauczycielem w Uniwersytecie Ludowym (początki zainteresowań oświatą dorosłych), nauczycielem w Liceum Pedagogicznym w Warszawie, wicedyrektorem Studium Nauczycielskiego w Warszawie, wicedyrektorem Departamentu Studiów Uniwersyteckich, Ekonomicznych i Pedagogicznych w Ministerstwie Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, sekretarzem naukowym, wicedyrektorem i dyrektorem Instytutu Kształcenia Zawodowego w Warszawie. Po likwidacji IKZ w 1990 r. pracuje na stanowisku profesora w Ośrodku Kształcenia i Doskonalenia Kadr Instytutu Technologii Eksploatacji w Radomiu.

Jest redaktorem naczelnym czasopisma „Pedagogika Pracy”, wiceprezesem Zarządu Głównego Stowarzyszenia Oświatowców Polskich, a także wiceprzewodniczącym Zespołu Pedagogiki Pracy Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN. Od czterech lat prowadzi seminarium dla dyrektorów szkół zawodowych, wizytatorów i doradców metodycznych Pomorza Zachodniego.

W przeszłości przez wiele lat był uczestnikiem i członkiem kierownictwa Ogólnopolskiego Seminarium Pedagogiki Pracy, działającego przy Instytucie Kształcenia Zawodowego, a następnie seminarium dla nauczycieli-badaczy szkół zawodowych. Był inicjatorem powołania Klubu Szkół Zawodowych noszących imię Stanisława Staszica, działającego ponad dziesięć lat.

W latach 1987–1989 był członkiem Komitetu Ekspertów ds. Edukacji Narodowej i przez dwie kadencje członkiem Komitetu Nauk Pedagogicznych przy Prezydium PAN.

Cztery są główne obszary zainteresowań naukowych S. Kaczora:

- 1) kształcenie zawodowe, pedagogika pracy,
- 2) oświata dorosłych,
- 3) kształcenie i doskonalenie nauczycieli,
- 4) pedagogika porównawcza.

Uczestniczył, i ma miejsce to do dziś, w licznych konferencjach o charakterze międzynarodowym w różnych krajach. Był autorem opracowań dla UNESCO, Federalnego Instytutu Kształcenia Zawodowego w Berlinie, CEDEFOP i in.

Wykształcił 10 doktorów, był autorem kilkunastu opinii na tytuły profesorskie i stopnie doktorów habilitowanych.

Autor około 20 wydawnictw zwartych samodzielnych i pod jego redakcją oraz ponad 700 artykułów, recenzji, sprawozdań z konferencji drukowanych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Oto najważniejsze pozycje zwarte:

- *Teksty semiprogramowane w studiach dla pracujących*, PWN, Warszawa 1975.
- *Modernizacja kształcenia zawodowego* (red.), PWN, Warszawa 1977.
- *Samokształcenie nauczycieli studiujących*, WSiP, Warszawa 1978.
- *Podręcznik w nowym systemie kształcenia zawodowego* (red.), WSiP, Warszawa 1978.
- *Nauczyciel w kształceniu pozaszkolnym dorosłych*, IW ZZ, Warszawa 1981.
- *Kształcenie zawodowe w wybranych krajach socjalistycznych*, WSiP, Warszawa 1982.
- *Praca dydaktyczno-wychowawcza nauczyciela w pozaszkolnym kształceniu dorosłych*, Wydawnictwo Spółdzielcze, Warszawa 1985.
- *Szkolnictwo zawodowe Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy*, Wydawnictwo Spółdzielcze, Warszawa 1985.

- *Wychowanie w szkole zawodowej* (współautor S. Tytus), WSiP, Warszawa 1987.
- *Zakład pracy — szkoła*, IW ZZ, Warszawa 1987.
- *Stan i perspektywy szkolnictwa zawodowego w Polsce*, PWN, Warszawa – Kraków 1989.
- *Postawy i wartości edukacyjne młodzieży szkół zawodowych* (współautor M. Burkiewicz), IKZ, Warszawa 1991.
- *Kształcenie i doskonalenie zawodowe w okresie przemian*, MCNEMT, Radom 1993.
- *Problemy pedagogiki dorosłych w Polsce i w Niemczech* (red.), Berlin – Radom – Warszawa 1997 (w języku polskim i niemieckim).
- *O tworzeniu warunków dla rozwoju kadr oświatowych* (współautorzy C. Plewka i M. Jamiolkowski), Zachodniopomorskie Centrum Edukacyjne, Szczecin 1998.

Zainteresowania towarzyszące naukowym — to poezja, historia, obyczaje, muzyka, podróże. Publikacje pozanaukowe:

- *Z potrzeby serca* (wiersze), Warszawa – Radom 1994.
- *Powinność pokolenia. Wspomnienia czasu wojny 1939–1944*, Warszawa 1996.
- *Pragnę powiedzieć* (wiersze), Warszawa 1997.
- *Dryfując po morzu wspomnień*, Szczecin 1998.